

ROMAN O
NIJAKSIJINOJ KRUNI

PTICA
PEVAČICA I
SRCE
OD
KAMENA

PAR SOJA SENKE PRVI DEO
KARISA BRODBENT

Preveo
Goran Skrobonja

 Laguna

Naslov originala

Carissa Broadbent

SONGBIRD AND THE HEART OF STONE

Copyright © 2024 by Carissa Broadbent

Cover Art by KD Ritchie at Storywrappers Design.

Interior Design by Carissa Broadbent.

All rights reserved.

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

Svakoj izgubljenoj duši
kojoj treba samo neko da je čuje

Napomena

Molim da imate u vidu da ova knjiga sadrži teme koje za neke čitaoce mogu biti teške, uključujući grafičke opise nasilja, eksplicitan seksualni sadržaj, raspravu o odgajanju dece radi zlostavljanja, i pominjanje smrti bebe.

SVET
SMRTNIKA

MORTRIN

TELO

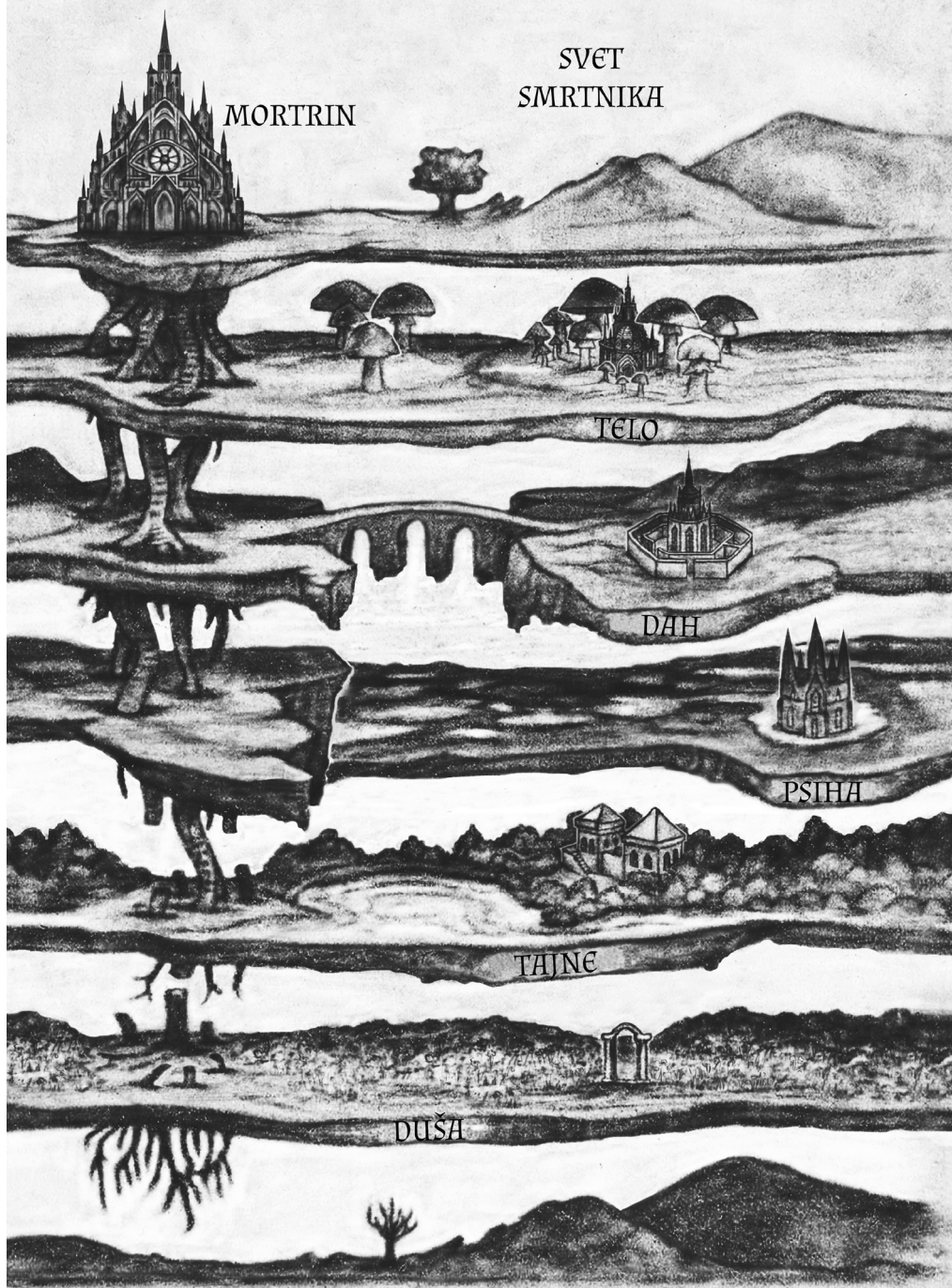
DAH

PSIHA

TAJNE

DUŠA

PODZEMNI SVET

PROLOG

Ovo je priča o tome kako dolazi do pada onog ko je izabran. Poput mnogih legendi, na početku ona nije ništa posebno.

Nije bilo ničeg posebnog u vezi sa devojčicom kad ju je bog sunca odabrao. Mogao je da bira. Bio je jedan od najslavljениjih bogova među smrtnim sledbenicima. U svaku zoru i u svaki suton, bezbroj ponuda završavalo je na njegovim oltarima, hrana, svila, bogatstva i meka tela – sva zadovoljstva koja smrtnici mogu ponuditi a da ih bog može poželeti. On je bio izbirljiv kad je reč o onima kojima će ukazati svoju milost. Za sebe je birao samo najbesprekornija lica, najmoćnije ratnike, najumešnije čarobnjake.

Ova devojčica nije bila ništa od toga.

Dve sestre su stigle u hram kada na svetu nisu imale ništa osim jedna drugu. Ako ovde ne pronađu utočište, biće izbačene napolje da umru, kao bezbroj drugih bezličnih nedužnih ljudi.

Uvek počinje tako. U vremenima velike tame, ljudi puze prema svetlosti kao muve prema blistavom srebru paukove mreže. To su duše kojima se bogovi hrane. Niko vas ne voli više od onoga ko nema nikog drugog.

Starija sestra bila je gotovo lepa, ako se izuzme zadah njenog teškog života i svega što je činila da bi opstala. Skrpila je nekako svilenu haljinu, koja je bila skrojena da istakne njene obline, i pažljivo je preklopila da sakrije fleke. Imala je gustu, tamnu kosu, pune usne, glatku kožu – nežnu na svaki onaj način koji bogovi obično vole. Srušila se pred oltarom svog boga, dok su joj se molitve slivale s usana. Zavetovala mu je svoju veru, svoj život, svoju dušu, dok su je sveštenici posmatrali s usnama izvijenim od gađenja. U njihovim očima nije bila od onih koji su dostojni spasenja.

Možda se mlada žena nadala da će sveće raspoređene oko oltara planuti u život dok svom bogu nudi dušu – kao znak da bog sunca prima novu izabranicu.

Ali bog je prihvatio njenu odanost tek ovlaš nezainteresovano. Tog dana već mu je bilo darovano na hiljade drugih očajnih duša poput ove.

Ne, nije ga zanimala ta mlada žena.

Zanimalo ga je dete koje je bilo s njom.

Kaskala je za svojom sestrom, očiju krupnijih, kose razbarušenije, zureći u nebo ma koliko puta su sveštenici šišitali na nju da spusti pogled u znak pokornosti. Slušala je sestrine suzne ponude i posmatrala kako je sveštenici gledaju s neodobravanjem, i mada joj je bilo samo osam godina, razumela je šta će se posle ovoga dogoditi.

Ona nije imala šta da ponudi. A šta bi bog uopšte želeo od nje?

Ipak, zavukla je ruku u džep i stegla prste oko krhkog podsetnika na svoj dom. Njegov oblik bio joj je utisnut u dlan. Izvukla ga je i gurnula sopstveni dar preko oltara:

Pero.

Poput same devojčice, ni pero nije bilo ništa posebno. Bilo je malo, mutnozlatno, savijeno i napolu ogoljeno od nedelja devojčinog odsutnog stezanja.

Pa otkud da baš taj dar – to dete – toliko privuče pažnju boga?

Drugi izabranici boga bili su veličanstveni muškarci i žene, cvetovi ubrani na vrhuncu svog sjaja. Ova devojčica bila je sasvim ljupka, ali ne i velika lepotica. Sasvim pametna, ali ne i naročito oštromna. Možda mu se dopadao njen jedinstveno smrtni zakošeni osmeh ili način na koji su joj pege bile rasute preko nosa.

A možda bogove, kao i smrtnike, jednostavno opčinjava sopstvena propast.

Jer tada je zastao, zagledavši se kroz veo između svetova, u tu malu devojčicu.

A mala devojčica je zauzvrat pogledala u njega.

U pozadini, sveštenici su se umorili od molećivih jecaja njene sestre. Zgribili su je za ruke i odvukli. Sestrini protesti i grube opomene sveštenika utihnuli su u maglovito brujanje u pozadini. Devojčica je podigla bradu prema nebu.

I mnogo godina – decenija, vekova – kasnije, dete neće zaboraviti kako je zvučao glas njenog boga prvi put kada ga je čula:

Vidim te, malena. Pruži ruku.

Magija joj je došla tako lako. Kao da je izbijala pravo iz njenog srca. Oblaci su se razmakli, medeno sunčevo svetlo zapeklo joj je lice. Jedna po jedna, sveće oko oltara procvetale su plamenom.

I najзад, vatra je planula na njenom opruženom dlanu.

Drugima je trebao trenutak da shvate šta se dešava. Ali dok je držala plamen u rukama, sveštenici su već zadihano brektali od divljenja. Njena sestra je posmatrala, razrogačenih očiju, nema.

Devojčica nije videla nikoga od njih. Samo je zurila u nebo, obraza bolnih od osmeha i toplih od božje ljubavi. Konačno je pronašla nešto za čim je tragala čitavog svog kratkog, mučnog života. Još dugo neće znati kako to da opiše. Ali reč koju je tražila bila je: *svrha*.

Bog sunca je mislio da je tog dana dobio još jednog odanog sledbenika. Ni on sam nije mogao da objasni šta mu je kod

tog deteta bilo toliko očaravajuće, ali kakve to veze ima? Biće još jedna izabranica koju će dodati svojoj zbirci, srećna što prima njegovu pažnju kada njemu to odgovara i zgodna za odstranjivanje kada ne odgovara. Slediće ga do samog kraja, kao i svi ostali.

Bio je u pravu. Neko vreme.

Ali bila bi to veoma dosadna priča.

Ovo je priповest o tome kako izabranica dolazi do pada. Čini to dok vrišti, grebe za svojim starim životom polomljenim noktima. Čini to polako, decenijama.

I na kraju, sa sobom povlači i čitav napušteni svet.

PRVI DEO

— — — — —
ŽIVOT

PRVO POGLAVLJE

Tama je trajala večno. Sveća nije mogla da se upali. Znoj mi se slivao niz čelo. Klonula sam uz rešetke ćelije, očiju prikovanih za neupaljenu sveću koja je stajala ukrivo, prašnjava u paučinom prekrivenom fenjeru što je visio sa kuke na drugoj strani prostorije. Bila je opasno blizu teške somotske zavese, nekada zelene, ali sada potamnele od davno sasušene krvi.

Jedna varnica.

Jedna varnica, i sveća bi planula, a zatim zavese, i tada bih imala plamen dovoljno velik da njime upravljam čak i sada, sa svojom oslabljenom magijom. Nekada mi sveća uopšte ne bi bila potrebna. Nekada sam mogla da prizovem moć sunca na svom dlanu. Mogla sam da sebi vatrom probijem put napolje. Vampiri nikada nisu bili sasvim spremni na to – na sunce. A naročito nisu očekivali da će doći od mene, mlade vampirice s velikim očima i još većim osmehom. Zahvaljujući tome, uvek sam mogla daleko da doguram.

Naprezala sam se pružajući ruku kroz rešetke. Drhtav dah probio mi se kroz stisnute zube dok je krv melodično kapala na pod. Posegnula sam za magijom koja mi je nekada dolazila lako kao disanje. Posegnula za bogom koji me je nekada izabrao.

Molim te, moja svetlosti, preklinjala sam ga u sebi. Molim te.

Ali prošlo je više od godinu dana otkako je Atroks odgovorio na moje molitve. Više od godinu dana otkako sam osetila toplinu njegove magije na vrhovima prstiju. Svaki pokušaj je umesto toga otvarao opekotine, kao da me ismeva: *šta još sunce ima da ponudi jednom vampiru?*

Ova noć nije bila nimalo drugačija.

Pokušavala sam dok mi telo nije otkazalo poslušnost. Onda sam se srušila.

Naslonila sam čelo na rešetke, zatvarajući oči zbog peckanja suza i krvi. Bila sam oblivena njome. Mnogo te krvi bilo je moje, ali ne sve. Vojnici iz Kuće Senke ubili su i jednog trgovca kada su došli po mene. Iznova sam proživljavala izraz na njegovom licu kada mu je strela Soja Senke probila grlo, način na koji su vojnici nehajno odbacili njegovo telo dok su se obrušavali na mene. Bio je ljubazniji prema meni nego što sam zaslužila. Možda se sažalio na mene, prljavu, slomljenu putnicu u zabiti.

Kako su me pronašli? Mesecima sam bila sama, i baš sam se trudila da ostavim što je moguće manje tragova. Od tri vampirska kraljevstva, Kuća Senke je najviše ovladala špijunažom. Oni su trgovali tajnama, emocijama, znanjem. Ako je iko mogao da iskopa jednog jedinog kriminalca, pretpostavljam da su pripadnici Soja Senke bili najspremniji za to.

Ali i dalje sam bila kilometrima daleko od granice Kuće Senke. I bila sam samo obična devojka. Došli su po mene kao da su tačno znali gde ću biti.

A opet, nisam bila „samo“ bilo šta. Ubila sam princa Kuće Senke.

Nisam bila glupa. Znala sam da će me to na kraju stići. Zar nisam zato i napustila Kuću Noći? Da zaštitim prijatelje od posledica svojih postupaka.

Makar nešto.

Vrtelo mi se u glavi. Možda od gubitka krvi. Možda ne.

Progutala sam jecaj i zavukla ruku u džep. Bio je prazan, kao što sam i znala da će biti. Vojnici Soja Senke uzeli su sve što sam imala. Bila sam napola pri svesti dok su preturali po mojim stvarima, njihova magija vezivala mi je misli, ali sam ipak gotovo uspela da posegnem dok su uzimali Rejnova pisma.

Rejnova neotvorena pisma.

Poslao mi je toliko njih. Oreja je poslala nekoliko, takođe. Stizala su mi ako sam bila dovoljno blizu prestonice Kuće Noći, zahvaljujući njihovoj magiji. Svake nedelje ili dve pravila bih zaokret da se vratim u domet, i držala te zgužvane komade pergamenta kao dragoceno blago. Mogla sam da zamislim šta u njima piše. Rejnov neuredni rukopis: *Gde si, dodavola, Miš?* Orejin zaobljeni rukopis: *Nemoj da me teraš da pošaljem Jesminu da te pronađe.*

Ipak, nikada nisam mogla da se nateram da ih pročitam.

Ali nisam mogla ni da ih bacim.

Sada sam gorko žalila zbog obe odluke. Još sam mogla da vidim Rejnov izraz lica u trenutku kada sam mu rekla da odlazim. Onaj pogled pun sušte povređenosti kao u kućenceta. Sećanje je podiglo još jedan gotovo jecaj u mom grlu.

Bogovi, napravila sam toliko grešaka.

Trgla sam se na iznenadni zvuk struganja kamena o kamen.

Vrata se otvoriše i pruge hladne svetlosti razliše se po podu. Podigoh glavu da bih bila kažnjena snažnim talasom vrtoglavice. Još krvi zakapa na pod.

Na vratima su stajali žena i muškarac. Žena je bila plemkinja. Znala sam to čim sam je pogledala. Bila je visoka i uspravna, ruku otmeno sklopljenih ispred sebe. Dugi pramenovi tamnokestenjaste kose padali su joj niz ramena. Imala je na sebi haljinu od smaragdnog somota koja joj je čvrsto obavijala telo i vukla se po podu. Gornji deo haljine bio joj je stegnut i podizao grudi u duboki izrez. Klasičan primer stila odevanja Soja Senke – skupe stvari. Zakoračila je napred, posmatrajući me hladnim, prodornim pogledom.

Nešto u vezi s njom bilo mi je poznato na način koji mi se uvlačio pod kožu. Prevazilazilo je njen izgled. Mogla sam to da *osetim*, premda nisam mogla da prepoznam o čemu se radi.

Njen pratilac je zatvorio vrata za njom. Njega sam odmah prepoznala. Bio je to krupan muškarac sa zalizanom tamnom kosom i finim kožnim oklopom, a plašt u boji koja se slagala s bojom haljine njegove gospodarice spuštao mu se niz leđa. Pogled mi je zastao na tom plaštu. Nije ga promenio otkako me je dovukao ovamo. Bio je upropašćen. Moja krv bila je svuda po njemu.

Žena je stajala u tišini dok se njen stražar nije vratio i otvorio vrata ćelije. Zakoračila je unutra.

„Ustani“, rekla je.

Glas joj je bio besprekoran, melodičan, i u samo ta tri sloga bio je nešto najčarobnije što sam ikada čula. Moje telo je bilo slomljeno. A ipak, na njenu zapovest, *poželela* sam da ustanem. Nikakva druga mogućnost nije postojala, svaka alternativa bila je odsečena kao grančice s loze.

Bila sam na nogama pre nego što sam donela odluku da ustanem.

Magija Soja Senke, shvatila sam. Magija umova i prisile, iluzije i senke.

Kad su mala ljudska deca u zemlji na drugom kraju sveta noću pripovedala strašne priče, vampiri Kuće Senke bili su čudovišta koja su im dolazila u snovima. Naravno, pripadnici Noćnog soja bili su zastrašujući, sa krilima, mačevima i svim tim borbenim veštinama. Pripadnici Soja Krvi bili su strašni onako kako su strašni besni vukovi, surovi i nepredvidivi.

Ali pripadnici Soja Senke bili su kao duhovi. Manipulisali su samom stvarnošću. Pili su tamu kao vino i uživali u ukusu straha u njoj.

Žena je polako obišla oko mene. Zaljuljala sam se. Moj um je poslušao njenu zapovest, ali telo sada zapravo nije bilo sposobno da stoji. Činilo mi se da se pod nagine.

Izvuci se iz ovoga pričom, Miš, rekla sam sebi. Ali reči su mi, možda prvi put u životu, izgledale tako daleko. I nisam mogla da pronađem nijednu pre nego što je stala ispred mene, odmerila me od stopala do glave i osmehnula mi se okrutno, nezadovoljno.

To je bilo ono što me je pogodilo. Taj osmeh.

Spoznaja me je pogodila kao udarac. Ko je ona. Zašto mi deluje poznato.

Oči su mi se raširile.

Mali talas zadovoljstva prešao je između nas dok se kikotala.

„Dakle, ova mi je ubila brata.“ Osmeh joj je postao gorak, a onda se pretvorio u režanje. „Kakva sramota. Princa Kuće Senke ubila je neka kučkica koju je preobrazio. Nikada nije umeo da obuzda sopstvene nagone. Tako to biva kada ceo život dobijaš sve što poželiš, pretpostavljam.“

Zaista je toliko ličila na... *njega*.

I više od toga, odavala je isti *utisak* kao on – mogla sam to da osetim, taj mali odjek naše zajedničke magije u načinu na koji je držala moj um. On me je preobrazio, dao mi proklete darove vampirizma koje sam se toliko trudila da potisnem. Njena magija je naterala nešto da se pomeri iza tih vrata, moje sopstveno prepoznavanje traga svog tvorca.

Poreci to, šaputao mi je poslednji ostatak razuma negde u pozadini mog uma. *Imaju Rejnova pisma. Tvoja krivica uvlači u celu stvar Kuću Noći. Moraš da porekneš.*

Bilo mi je potrebno svako preostalo zrnce snage da se prisilim na šarmantni osmeh.

„Mislim da ste me pomešali sa...“

Prevrnula je očima. Njena magija zagrizla je u moja sećanja kao kandže kroz papir. Pomislila sam da će mi lobanja eksplodirati. Bleskovi prošlosti proleteli su dok je prebiralala po mom umu: Citadela sudbinske zore, lice moje sestre, plavo nebo nad morem, obale Kuće Senke...

A onda *on*.

Zaustavila se. Disanje mi je bilo isprekidano. Bila sam pribijena uza zid, njena ruka bila mi je na grlu, iako se nisam sećala kada ju je tamo stavila. Neprestano kapanje moje krvi sada je ubrzalo.

Polako se osmehnula.

„Ah. Eto ga. Dan smrti mog brata.“

Njena magija prodirala mi je u um kao tup nož. Zgrabila je sećanje i izvukla ga napolje.

Princ Kuće Senke bio je razorno lep muškarac, i gledao me je kao prijatno iznenađenje koje će rado progutati. Posmatrao me je preko plesne dvorane, a ja sam brisala znoj s dlanova o zlatnu tkaninu svoje veličanstvene, smešne haljine. Pre deset minuta osećala sam se lepo u njoj. Sada sam mrzela to koliko me je izdvajala u ovoj gomili. Nisam mogla da kažem Rejnu ili Oreji. Ne kada je toliko stvari zavisilo od toga da ova zabava prođe dobro...

Progurala se dublje. Bol mi je pocepao glavu, šavovi između sadašnjosti i prošlosti popucali su.

„Pažljivo, Egret“, upozorio je muškarac. Glas mu je zvučao kao da dolazi s drugog sveta. „Ne možeš još da je ubiješ.“

Egret. Čula sam već to ime. U daljini, delovi su se složili.

Kuća Senke imala je i princezu. Drugu naslednicu, sestru muškarca kojeg sam ubila. Ali to znanje je prohujalo, izgubljeno pod njenim napadom na moj um. Jedva sam čula njen odgovor.

„Ionako će uskoro umreti. Pre nego što to učini, želim da vidim kako je to uradila.“

Probila se kroz moja sećanja na tu zabavu – puč, kada je Rejn bio otet, a Oreja nestala. Progurala se dalje od slika stražara iz Soja Krvi koji su me odvlačili i zaključavali, kao dar za naklonost princa Soja Senke.

A onda je stala – baš tu, tačno u trenutku kada se dogodilo.

Držala sam princa uza zid. Oreja je bila iza mene. Njegove ruke bile su na mom grlu. Bila sam tako, tako besna.

Taj čovek mi je oduzeo sve. Pretvorio me je u zver nedostojnu svega čemu sam posvetila ceo svoj život. On je bio razlog što sam izgubila svoju magiju. On je bio razlog što me je moj bog napustio.

Mislila sam samo na tu mržnju kad sam zgrabila mač koji mi je Oreja dala.

Dok sam zabijala to sečivo pravo kroz njegova prsa i gurala, i gurala, i gurala, dok više nisam mogla – dok prinčevo savršeno lice nije omlitavelo...

Egret je zastala. Njena magija zadržala se na toj slici – njen brat u trenutku svoje smrti.

Osmehnula se.

„Siroti, siroti Malah. Baš tužno.“

Ali mogla sam da osetim i njene emocije kroz nit koja nas je povezivala. Nije bila nimalo tužna.

Pustila me je i srušila sam se na pod, gutajući vazduh.

„Nema svrhe lagati“, rekla je. „Osim toga, to što si ga ubila najkorisnije je što ćeš ikada učiniti. U svakom slučaju, nemaš mnogo vremena da to nadmašiš.“

Pokušala sam da se okrenem, da se podignem na ruke i kolena. Ali stopalo u elegantnoj papuci pojavilo se ispod princezine haljine, gurnuvši me nazad na kamen, a šiljati špic zario se u najgoru od mojih rana.

„Egret“, upozori je muškarac.

„Ah, pusti. Dodatna krv će samo pojačati utisak. Moj otac će uživati u patnji jednog špijuna.“

Špijuna?

„Ja nisam...“

„Poštedi me. Došla sam samo da procenim kvalitet svog poklona pre nego što ga predam.“

„Poklona?“

Reč mi je izašla zamućeno i teško. Crna krv je šikljala po kaldrimi. Egret ju je posmatrala s blagom grimasom gađenja na nosu.

Podigla sam pogled pored nje, prema neupaljenoj sveći koja je visila u tom prašnjavom fenjeru.

Mogla sam tako savršeno da zamislim kako bi njeno lice izgledalo obavijeno plamenom. Vampiri su goreli drugačije od

ljudi. Ljudi su se topili, ali vampiri bi planuli kao suva hartija, koža bi im popucala, sljuštala se i svenula u beli pepeo.

Pre samo nekoliko meseci mogla sam da je zapalim za nekoliko sekundi.

Ali umesto toga, samo sam se nemoćno trzala dok me je prevrtala nogom.

„Videla sam šta mi treba“, rekla je. Glas joj je bledeo. Tre-pavice su mi zadrhtale i zatvorile se. Sklupčala sam se oko otvorene rane na svom boku. Smrt se zadržavala u senkama.

A ipak, moj bog je ćutao.

Ali zašto bih očekivala išta drugačije? Zašto bih *zaslužila* išta drugačije?

Više nisam bila izabranica.

Sveća je ostala hladna.

SEJŠA ME JE plašila pričama o vampirima kada sam bila mala devojčica.

„Oni su zle zveri“, govorila mi je. „Više su mrtvi nego živi, i mrze ljude zato što ovi imaju ono što oni nemaju. A znaš li šta najviše vole da jedu?“

Ponekad, ako sam bila razigrana, pretvorila bih to u igru – *Prste na nogama!*, zakikotala bih se. *Uši! Pupak!* Ali obično bih ponosno rekla: „Krv!“ Volela sam da budem u pravu.

A Sejša bi polako odmahнула glavom, lepo lice bi joj se zateglo u dramatičnu ozbiljnost. „Ne, Miš. To je uobičajena zabluda. Ono što oni zaista, zaista vole, više od svega drugog, jesu duše. Pojedu ti dušu u jednom velikom zalogaju. A *naročito* vole duše malih šestogodišnjih devojčica sa kovrdžavom kosom!“

Onda bi nasrnula na mene, golicajući me dok bi se pretvarala da me *gric gric* gricka za vrat, a ja bih se smejala i smejala dok više ne bih mogla da dišem.

Sećanje na Sejšin glas prošlo je poput usamljenog oblaka na praznom nebu, ali sada se nisam smejala.

Možda je o tome govorila, jer sam se osećala kao da mi je sama duša rasparana. Snovi su se prelivali preko mene kao postojan ritam talasa na obali, izvlaćeci me prema stvarnosti samo da bi me surovo ponovo odvucli. Egretina brutalna premetačina mog uma ostavila mi je ispreturane misli, sećanja su se slivala jedno u drugo kao krv iz rastrgnutog mesa, jednako smrtonosna kao rane na mojoj koži.

Izgubila sam pojam o tome ko sam, gde sam. Izgubila sam granice između prošlosti i sadašnjosti.

Ovde ćeš umreti, rekla sam sebi.

Učini nešto, preklinjala sam samu sebe.

Ali nisam mogla da se vratim u stvarnost. Posegnula sam za suncem koje me je nagradilo opekotinama. Posegnula sam za bogom koji nije odgovarao. Ponovo sam tonula u snove.

U početku sam mislila da i ruke sanjam.

Nisam znala koliko dugo sam ležala kada se neka prilika nadvila nada mnom. Jedva sam mogla da otvorim oči, a čak i kada bih uspela, odbijale su da se fokusiraju. Nisam razaznavala ništa osim mutne senke. Nežan miris dopirao je do mene, miris koji nisam mogla da prepoznam – nešto hladno i čisto, i blago cvetno, poput maka posutog mrazom.

Neko me je dodirivao. Neko me je prevrtao. Naprezanje koje je to nanosilo mojim ranama nagonilo me je da jeknem. Nisam videla. Nisam mogla da se pomerim. Slabo sam se koprčala, ali figura je pročišćala: „Pssst! Dosta.“

Zgrabila mi je zapešća, gurnuvši me nazad na pod.

Zvuk cepanja kad je odozdo iskidala moju već pocepanu košulju. Promrmljala sam prigušen protest, ali...

Ruke su mi pritisle stomak, tačno preko najtežih rana.

Zabrektala sam.

Dodir je prodirao ispod površine mog tela. Smestio se u moja pluća kao vazduh; skliznuo kroz moje vene kao krv. Sve

je to bilo prirodno kao zaboravljena pesma, himna koja mi je bila na vrhu jezika i iznenada se vratila.

„Prestani...“, zastenjala sam.

„Pusti me da ti pomognem.“ U tom glasu nije bilo utehe. Reči su bile grube i neposredne. Ruke su se pomerale preko mojih rana, zatim prema mojoj ruci, podižući rukav. Zastenjala sam i zakoprcala se, više instinktivno nego bilo šta drugo, jer sam znala šta će otkriti moje gole ruke – godine ožiljaka od opekotina, prirodna kazna za vampira koji vlada magijom sunca.

Obeležja mog neuspeha.

„Prestani“, pokušala sam da kažem. Ali nesvest me je ponovo odnela. Tonula sam ispod talasa. Moj posetilac je spustio rukav nazad i pritisnuo mi dlanom čelo.

I ovog puta, tama nije delovala kao kazna. Delovala je kao zagrljaj.

SANJALA SAM TAKO mnogo čudnih snova.

Sanjala sam da mi je neko došao u posetu, čitava povorka lepih ljudi u raskošnoj odeći i besprekornim uniformama. Sanjala sam tesnu belu haljinu i srebrne lance oko zapešća. Sanjala sam beskrajne naredbe – *stani tu, okreni se tamo, sedi, ustani, pruži ruke, hodaj, tako ti Majke, brže od toga*. Sanjala sam glasove – *kralj će biti zadovoljan, zar ne?* – i oči i ruke, i premda su ti dodiri bili mnogo nežniji od onih koje sam ranije osećala, znala sam, čak i u snu, da su daleko okrutniji. Ipak, nije mi ni palo na pamet da se oduprem. Moj um bio je sužen u jedan jedini tunel mogućnosti, od kojih nijedna nije uključivala neposlušnost.

Sanjala sam kamen i zvezdano nebo i palatu od noževa. Sanjala sam vrata i...

Probudi je, rekao je divan glas.

Neko mi dodirnu lice.

Odjednom više nisam sanjala. Stvarnost se sručila na mene kao lavina, ledena i razorna.

„*Sranje*“, zaskičala sam pre nego što sam uspela da se zaustavim. Kolena su mi gotovo popustila, iako me je neko zgrabio da me ponovo uspravi.

Nekoliko stotina parova vampirskih očiju bilo je uprto u mene.

Nalazila sam se usred veličanstvene plesne dvorane, koja je očigledno bila u jeku zabave dostojne te raskoši. Tako mi bogova, jedina prilika kada sam videla mesto poput ovog bila je u palati Kuće Noći – što je možda i bilo prikladno, jer je jedina druga ovako raskošna zabava na kojoj sam bila ona koja se završila tako što sam ubila princa Kuće Senke, što je delovalo kao okrutna šala.

Ali stil ove prostorije veoma se razlikovao od zamka Kuće Noći. Sve prave ivice umesto onih zaobljenih linija, oštar metal umesto glatkog mermera, somot umesto svile. Pogled mi je skakao između stubova od složeno oblikovanog, blistavog crnog čelika, izrađenog da liči na uvijene loze, i zatim od pravih loza koje su ih prekrivale, prošaranih ružama crnim i crvenim. Mogla sam gotovo da okusim krv na prstima majstora koji su to izrađivali. Bila je to vrsta lepote koja te uverava da je neko sigurno morao da pati zbog nje.

Ljudi oko mene bili su jednako bolno privlačni, glatkih lica s visokim jagodicama i punim usnama, kose ukroćene u stroge punđe ili glatke slapove. Na sebi su imali raskošnu odeću, tako da su i tela muškaraca i tela žena bila naglašena besprekorno krojenim somotom i brokatom. Ženske grudi poprskane krvlju uzdizale su se iznad stegnutih korseta. Muški sakoi prošarani zlatnim nitima, verovatno nekada zakopčani do grla, sada su bili raskopčani, otkrivajući mrlje crnog i crvenog.

Miris krvi – ljudske krvi, tople i slatke – gotovo mi je ponovo oduzeo snagu u kolenima, stomak mi se zgrčio, a suva usta napunila pljuvačkom. Bože, koliko je vremena prošlo otkako sam

pila? Pogled mi se zaustavio na jednom ljudskom muškarcu, prodavcu krvi, koji je klonuo uz sto za gozbu. Krv mu je tekla niz grlo i natapala gornji deo butine kroz pocepanu tkaninu. Morala sam da nateram sebe da skrenem pogled, postidena.

Imala sam na sebi belu haljinu u sličnom stilu kao ostali – tesan brokat, sa gornjim delom toliko stegnutim da su me bolela rebra. Tkanina je bila tanka. Spustila sam pogled i videla da je krv iz mojih rana natopila materijal – crno se širilo poput latica ruže preko mog struka, desnog ramena, leve podlaktice.

Namerno, shvatila sam. Kao deo predstave.

Osećala sam kako pritisak na moj um nadire sa svih strana, čupkajući ostatke mog straha kao što pohlepni prsti kidaju kožuru s lešine ćurke, ali sam ispravila leđa, podigla bradu i podigla svoje mentalne zidove onoliko visoko i čvrsto koliko je moj slabašni um mogao da izdrži.

I bilo je potrebno sve što imam u sebi da ih održim takvima kada mi je pogled pao na čoveka ispred mene.

O, tako mi bogova.

„Oče“, reče princeza Soja Senke, glasom ugladenim, a opet gromkim u ogromnoj dvorani. „Moj poklon za tebe u ovoj povoljnoj noći tvog rođenja. Predstavljam ti ubicu tvoga sina.“

Kralj Kuće Senke uperi pogled u mene, i u njegovim dubinama bila je mržnja kakva se taloži čitav hiljadugodišnji životni vek.

DRUGO POGLAVLJE

Istog trena, bila sam sigurna da je on sve ono što su o njemu govorili.

Čak su i ljudi znali sve o kraljevima Obitreje, zemlje vampira. Naposljetku, vampirski vladari su imali vekove da grade svoje palate iz velikih mitova, iskovane plamenovima njihovih krvavih postupaka.

Među narodima ljudi, o njima se šaputalo kao o čudovištima.

U Obitreji su o njima govorili kao o bogovima.

Godinama sam slušala sve te priče. Vensan, Orejin otac i bivši kralj Noćnog soja, bio je isukani mač, ubica hladan kao sama noć. Dante, kralj soja Krvi, bio je natprirodna zver, više skup zuba i kandži nego čovek. Jednog dana, šaputanja će stvoriti legende i o Rejnu i Oreji, i radovala sam se što ću ih čuti.

Raul, kralj Kuće Senke, možda ih je sve nadmašivao.

Bio je najstariji od vampirskih kraljeva, i onaj koji se najduže održao na vlasti. Kao i većina vampirskih vladara, zgrabio je krunu s odrubljene glave svog prethodnika, svoje majke, pre nego što se uopšte potrudio da obriše krv sa sečiva. Pre dva veka gotovo je uništio Kuću Krvi bez ijedne bitke, oslanjajući se na mučenje i špijune umesto na ratnike. Govorili su da može da ti

bere misli iz glave kao grožđe s loze i da ih drobi isto tako lako. Govorili su da može da te porobi bez ijednog lanca.

Kao ljudsko biće, volela sam te priče jer sam volela fantaziju. A to su za mene i bile fantazije. Mitovi i legende.

Ali u ovom trenutku, dok me je kralj Soja Senke posmatrao i dok sam osećala kako njegovo prisustvo pritiska moj um poput noćnog pokrivača koji pada preko horizonta, shvatila sam da sam pogrešila. Sve je, očigledno, bilo istina.

Pitala sam se da li je to onaj ljudski deo mene osećao na-
gonsku potrebu da se okrene i pobjegne.

Ili je možda to bio vampir u meni, životinjski instinkt koji prepoznaje nadmoćnijeg.

Ali ja nikada nisam bežala. Čak ni kada je trebalo.

Umesto toga, uradila sam ono što uvek radim: uputila sam tom skotu svoj najširi, najvedriji osmeh.

Pored njega, svetlokosa žena – njegova supruga, bez sumnje – posmatrala me je s gnevom suptilnijim, ali jednako oštrim kao i njen muž. Bila je potpuno nepomična, nije disala, ruka joj je bila na Raulovoj. Gledala me je kao da je svrbe zubi za mojim grlom.

Bila je opasna. Mala oštrica brijača koju niko ne vidi jer su svi previše zauzeti gledanjem u muževljev mač.

Neko me grubo gurnu između lopatica. Namera je bila da me obori na kolena, ali sam se zadržala, podigavši glavu dok je Egret prolazila pored mene.

„Sama sam je uhvatila, oče.“ Glas joj je, nabijen ponosom, ispunio dvoranu. „Treballo je vremena, ali su moji špijuni na kraju otkrili gde se nalazi. Bila je samo nekoliko kilometara severno od naših granica. Poslali su je iz Kuće Noći, van svake sumnje. Nameravala sam da je ubijem tada, ali sam pomislila...“ Zloban osmeh razlio se preko njenih rubinom obojenih usana. „Možda bi ti želeo prvi ugriz.“

Shvatila sam šta je ovo.

Moja haljina. Zabava. Egretin glas, previše jak, previše samouveren, previše okrutan. Način na koji je svakih nekoliko sekundi gledala u svog oca, kao da ne može da dočeka kraj svog govora kako bi procenila njegovu reakciju.

Imala sam dar da vidim ljude onakvima kakvi jesu. I sada sam, gledajući Egret, videla očajanje.

Bila sam sredstvo da zadobije očevu naklonost. Nešto što, pretpostavljam, nikada nije uspela da stekne.

Neka me bogovi nose. Umreću kao beznačajna figura u nečijoj porodičnoj drami.

Raul je zurio u mene, tim prastarim očima koje nisu treptale. „Kuća Noći“, rekao je polako. Zatim se nasmejao, zvuk mu je gmizao kroz vazduh. Njegovo okrutno zadovoljstvo zarivalo se pod moju lobanju.

Naglo je ustao. „Kraljevstvo vrana i slepih miševa šalje mi špijune? Ko bi rekao da bi se Nekulaj usudio na to.“

Trepnula sam, čelo mi se naboralo.

Nekulaj? Nekulaj je bio kralj Kuće Noći pre Rejna, pre Vensana – umro je pre više stotina godina.

Žamor zadovoljstva među gostima počeo je da jenjava. Zgledali su se s nelagodnošću. Egret je stupila još jedan korak napred, oči su joj jurile između okupljenih i njenog oca.

„Nekulaj je zaslužio da vidi kako mu se kraljevstvo urušava“, rekla je. „Da, pripadnici Noćnog soja oduvek su bili previše smeli, oče.“

Slab pokušaj da prikrije njegovu grešku. Nije uspeo.

Crta zbunjenosti usekla se u Raulovo čelo. Protrljao je slepoočnicu. „Vensan“, rekao je, kao da podseća samog sebe. „Vensan ima drskosti da mi šalje špijune? Ja ću – ja ću ih poslati nazad u komadima, kao i ranije...“ Naglo se okrenuo prema svojoj ženi, usne su mu se izvile u režanje. „Ovo nije smelo da se dogodi. Gde je Malah? Dovedite mi ga.“

Bes prema drugom mrtvom kralju. Traži da vidi mrtvog sina. Nešto nije bilo u redu.

„*Dovedite ga*“, zareža Raul, i sam vazduh se *raspade*.

Presamitila sam se kad mi je bol rascepio lobanju. Tupi šum zadrhtao mi je u ušima. Prostorija je odjednom postala tamnija, senke su klizile niz zidove poput krvi iz rasporenog grla. Nisam mogla da dišem. Nisam mogla da mislim. Uspela sam tek toliko da podignem glavu da vidim kako se i ostali gosti hvataju za glavu. Ljudski prodavci krvi klonuli su na pod, očiju zakolutanih unazad, pena im je kipela na usnama.

Kraljica se naslonila na muževljevu ruku. Umetnula mu je čašu vina u šaku i pomogla mu da je prinese ustima. Duboko je pio.

Jednako naglo, sve je nestalo. Zvuk. Bol. Tama.

Nestalo.

Uspravila sam se, drhteći i dalje od posledica Raulovog ispada. Gosti su dolazili sebi, trljali oči i čela. Očekivala sam da vidim jaču reakciju kod ostalih, ali niko nije ni priznao šta se upravo dogodilo.

Nije bilo prvi put.

Raul nije bio zdrav. A bio je toliko star, toliko moćan, da je gubitak kontrole nad sposobnostima značio i gubitak kontrole nad magijom. To nije bila samo sramota za Kuću Senke. Bilo je *smrtonosno*.

Kralj Kuće Senke bio je ogroman rizik.

Možda mi se to videlo na licu, jer me je Egret pogledala i čula sam njen glas u svojoj glavi:

Ni reč, špijunko. Da nisam čula ni reč.

Ali Raulovo lice sada je bilo mirno, oči bistre. Prišao mi je. Vampiri su gubili mnoge svoje ljudske osobine dok su starili. Raul, drevan kakav jeste, više nije morao ni da trepne.

„Ubila si mog naslednika“, rekao je.

Razdvajao je moja sećanja nemarno, kao da rastavlja kriške narandže. Ponovo sam osećala mač u rukama. Ukus prinčeve krvi koja mi je prskala po licu. Nisam dozvolila Oreji da vidi

kako sam te noći polizala krv sa usana. Koliko sam uživala u tom gvozdenom ukusu.

Kraljeva magija mi se gadila. A ipak, prizivala je moju, i obrnuto, prepoznajući u njemu trag mog tvorca.

„Moj dar za tebe je više od puke odmazde, oče“, rekla je Egret. „Da, ubila je Malaha. Ali svi znamo da u tome nije delovala sama. Pogubi je za njen zločin. Pošalji delove njenog tela nazad u Kuću Noći. Pokaži kralju robu i kraljici mešanki šta mislimo o njihovoj izdaji.“

Na to mi je srce stalo.

Zamislila sam Rejnovo i Orejino lice kada im uruče moju glavu u kutiji. Pokrenuli bi rat zbog mene, iako njihova krhka, tek uspostavljena vlast to ne bi mogla da izdrži. Uništili bi Kuću Noći zbog mene. Bez oklevanja – bez pitanja. Otišla sam da ih zaštitim, a sada ću ih ipak uništiti.

Raul je zastao, zaintrigiran predlogom svoje ćerke.

Taj trenutni prekid dao mi je taman dovoljno vremena da zatrpam svoje emocije iza mentalnih zidova. Naterala sam se na smeh. „O, bogovi. To je laskavo. Ali ako mislite da bi kralj i kraljica marili za mene...“

„Tišina“, zapovedi Raul, i moja usta se zatvoriše. Opojna želja da mu udovoljim spusti se na mene.

Tišina. Tišina. Tišina.

Kralj mi je podigao bradu. Njegov dodir bio je isuviše gladak, isuviše hladan. Bio je odbojan, ali nisam mogla da se nateram da se odmaknem. Ušao je u moj um, a ja sam panično zatvarala vrata kao tinejdžerka koja skriva ljubavnika u ormaru.

Ipak, vratio se tom sećanju – sećanju na smrt svog sina. Sećanju na lice koje je toliko ličilo na njegovo, oči koje su postajale staklaste i prazne dok je moj mač prolazio kroz njegova prsa. Razmotavao ga je iznova i iznova.

I u tom trenutku, znala sam da se ne može sprečiti ono što će se dogoditi.

Raul me pusti. „Na kolena“, zapovedi.

Na kolena. Na kolena. Na kolena.

Pala sam na pod, kolena su mi tresnula o mermer.

Umreću.

„Zaista dar, kćeri moja“, odjeknuo je njegov glas. „Pokaži-mo Kući Noći šta radimo sa ubicama.“

Suze su mi pekle oči. Cerekanje gomile koja je uživala u prizoru pretvorilo se u zrnasti šum u pozadini. Egret je izgovorila svom stražaru naredbu koju nisam ni čula. Gosti su se smejali. Mačevi su bili isukani iz korica. Presuda se primicala.

Raulova zapovest vezivala je moje mišiće, primoravajući me na pod. Ali da li bih se borila čak i da sam mogla? Koliko dugo jedna osoba može da izmiče smrti? Osećala sam kao da je trebalo da umrem one prve noći kada me je moj bog konačno napustio. Toliko dugo sam jurila iskupljenje. Nikada ga neću dobiti.

Možda je smrt najbolji kraj.

Ali – bogovi – Rejn i Oreja. To je bila jedina nepravda. To što će moja smrt biti iskorišćena da uništi njih.

I njih sam izneverila. Kao i sve ostale.

Neko me je zgrabio za kosu, zabacivši mi glavu unazad da mi ogoli grlo.

Sečivo se podiglo...

„Stani.“ Dubok glas grmnuo je kroz dvoranu. „*Stani*. Potrebna mi je.“

TREĆE POGLAVLJE

Trenutak tišine.

Prođe sekund, zatim dva.

Oči mi se otvoriše. Bio mi je neophodan momenat da shvatim da sam, zapravo, još živa.

Pritisak Raulove zapovesti popustio je. Ali stražar iza mene i dalje me je držao za kosu, gurajući mi glavu u jedan ugao. Posmatrala sam Raula dok je gledao pored mene, prema vratima. Podigao je jednu ruku – u nemoj zapovesti koja mi je upravo poštediti život.

Za sada.

Njegovi gosti su utihnuli, zgleđavši se zapanjeno. I oni su zurili prema vratima.

„Traćenje“, reče kralj polako, razvlačeći tu reč, punu otrova. Iza mene, Egret se nasmeja. „Osveta za našeg brata, *traćenje*?“
Našeg brata?

Pretražila sam u pamćenju ono što sam znala o kraljevskoj porodici Kuće Senke. Raul je imao dvoje zakonite dece – ili, makar, pre nego što sam jednog od njih ubila. Ali čula sam i priče o trećem. Priče stare vekovima. Vanbračni sin koji je nekada predvodio Raulove flote špijuna, pre nego što je...

Šta mu se dogodilo? Zar nije bio mrtav?

„Mrtav zarobljenik je beskoristan“, rekao je glas. „Bila bi glupa greška kad bismo je sada ubili.“

Glupa.

Upravo je rekao kralju Kuće Senke da je *glup*.

Svi u prostoriji su prestali da dišu. Raulovo lice se skamenilo, smrtonosno nepomično.

„To bi bilo... kratkovidno, oče“, reče glas, ublažavajući reči, ali šteta je već bila učinjena. Na trenutak, bilo mi je jasno da se Raul suzdržava da ne naredi smrt oboma.

Zašto nije? Kraljevi Obitreje ubijali su i za mnogo manje nepoštovanja.

Ali Raul je samo hladno rekao: „Zbog čega si ovde?“

„Možda sam došao jer sin treba da prisustvuje proslavi očevog rođendana.“

Egret frknu. „Bolje pomeri taj tepih, Elajase“, reče svom stražaru podrugljivim šapatom. „Prošlo je nekoliko vekova otkako je izašao iz svog kaveza. Ne verujem da ume da se ponaša u kući.“

Na to se masa zakikotala.

Ali kralj je ponovo podigao ruku, ovog puta ne prema stražarima, već prema svojoj ćerki i gostima. Zatim je protrljao slepoočnicu, kao da ga je iznenada zbolela glava.

„Dosta. Dosta.“ Okrenuo se da se namršti prema pridošlici. „Reci šta imaš, Asare. Umoran sam i žedan, a nijedno od ta dva ne doprinosi mom strpljenju.“

Asar.

Krv mi se sledila.

To ime je bilo poslednji deo slagalice moje zamagljene uspomene na legende.

Asar Voldari. Čuvar utvara.

Priče su više ličile na mit nego na čoveka, čak i po surovim merilima vampirskih predanja. Sve su se slivale jedna u drugu u mom sećanju, mračne priče o mučenju i špijunaži, krvavi

zadaci izvršeni još krvavijim sredstvima. Svaki kralj ima nekoga ko obavlja njegov prljavi posao.

Nisam čula da ga pominju već jako, jako dugo. Bože, pretpostavila sam da je odavno mrtav, ili da nikada zapravo nije ni postojao.

Ako je ovo moj spasitelj, možda bi mi smrt zapravo bila prava milost.

Pokušala sam da podignem glavu, ali stražar ju je ponovo pritisknuo dole. Obraz mi se priljubio uz pod.

Koraci razbiše tišinu.

Bili su odmereni. Spori. Promišljeni.

Par čizama uđe mi u vidokrug – nekada fine, sada su bile izgrebane i iznošene, smaragdnazelena boja pretvorila se gotovo u crnu. Hladan cvetni miris dopre do mene, neprijatno poznat, ali nestade pre nego što sam mogla da ga prepoznam.

Ponovo sam pokušala da podignem glavu, samo da bi je stražar ovog puta prikovao za pod dovoljno snažno da mi lobanja udari o mermer. Zvezde mi sevnuse pred očima.

„*Sranje*“, prosiktala sam.

„Dosta s tim“, odbrusi glas. „Pustite je da ustane.“

Vid mi se zamutio i od udarca i od posledica Raulove magije. Podigla sam se na ruke. Pod se opasno naginjao.

Bogovi. *Mogu* li da ustanem?

Možeš, šapnu glas u mom umu. Nisam bila sigurna da li sam ga samo zamislila.

Podigla sam glavu tek toliko da vidim ispruženu ruku ispred sebe – tamniju kožu i duge prste.

Ali nisam je prihvatila. Naterala sam se da ustanem sama, jedva se ljuljajući dok mi se stomak grčio od mučnine, i – konačno – podigla pogled.

Nevoljno sam zasoptala.

Nekada je možda bio zgodan – ili bi možda *divan* bio bolji izraz. U crtama njegovog lica bio je snažan umetnički sklad. Fini uglovi vilice. Guste obrve nad prodornim, gotovo crnim